

Prædiken til 11. søndag efter Trinitatis 2022

Her følger først tekstlæsningerne til 11. søndag efter trinitatis

Denne hellige lektie skrives i femte Mosebog:

Moses sagde til hele Israel: »Se, jeg stiller dig i dag over for livet og lykken, døden og ulykken. Hvis du lytter til Herren din Guds befalinger, som jeg giver dig i dag, og elsker Herren din Gud, vandrer ad hans veje og holder hans befalinger og love og retsregler, da skal du leve og blive talrig, og Herren din Gud vil velsigne dig i det land, du skal ind og tage i besiddelse. Men hvis dit hjerte vender sig bort, og du ikke vil høre, men lader dig forlede til at tilbede andre guder og dyrke dem, så kan jeg i dag forsikre jer om, at I vil blive udryddet. I vil ikke få noget langt liv på den jord, du skal tage i besiddelse, når du nu går over Jordan. Jeg tager i dag himlen og jorden til vidne imod jer: Jeg har stillet dig over for livet og døden, velsignelsen og forbandelsen. Så vælg da livet, for at du og dine efterkommere må leve, og elsk Herren din Gud, adlyd ham, og hold fast ved ham! Så vil du leve og få et langt liv og bo på den jord, Herren lovede dine fædre Abraham, Isak og Jakob at give dem.«

Epistlen skriver apostlen Paulus til romerne:

Kristus er enden på loven til retfærdighed for enhver, som tror. Om den retfærdighed, som kommer af loven, skriver Moses: »Det menneske, der holder budene, skal leve ved dem.« Men den retfærdighed, som kommer af tro, siger således: »Sig ikke i dit hjerte: Hvem vil stige op til himlen?« nemlig for at hente Kristus ned, eller: »Hvem vil stige ned i afgrunden?« nemlig for at hente Kristus op fra de døde. Nej, hvad siger den? »Ordet er dig nær, i din mund og i dit hjerte,« og det ord er troens ord, som vi prædiker. For hvis du med din mund bekender, at Jesus er Herre, og i dit hjerte tror, at Gud har oprejst ham fra de døde, skal du frelses. For med hjertet tror man til retfærdighed, med munden bekender man til frelse, for Skriften siger: »Ingen, som tror på ham, skal blive til skamme.« Der er ingen forskel på jøder og grækere; alle har den samme Herre, rig nok for alle, som påkalder ham, for »enhver, som påkalder Herrens navn, skal frelses«.

Men hvordan skal de påkalde ham, som de ikke er kommet til tro på? Hvordan skal de tro på ham, som de ikke har hørt om? Hvordan skal de høre, uden at nogen prædiker? Og hvordan skal nogen prædike uden at være udsendt? – som der står skrevet: »Hvor herligt lyder fodtrinene af dem, der bringer godt budskab!« Dog var det ikke alle, der adlød budskabet; for Esajas siger: »Herre, hvem troede på det, de hørte af os?« Troen kommer altså af det, der høres, og det, der høres, kommer i kraft af Kristi ord.

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas:

En af farisæerne indbød Jesus til at spise hos sig, og han gik ind i farisæerens hus og tog plads ved bordet. Nu var der en kvinde, som levede i synd i den by. Da hun fik at vide, at han sad til bords i farisæerens hus, gik hun derhen med en alabastkrukke fuld af olie, stillede sig grædende bag ham ved hans fødder og begyndte at væde hans fødder med sine tårer og tørrede dem med sit hår, og hun kyssede hans fødder og salvede dem med olien. Da farisæeren, som havde indbudt ham, så det, tænkte han ved sig selv: »Hvis den mand var profet, ville han vide, hvad det er for en slags kvinde, der rører ved ham, at det er én, der lever i synd.« Jesus sagde da til ham: »Simon, jeg har noget at sige dig.« Han svarede: »Sig det, Mester!« »En pengeudlåner havde to skyldnere. Den ene skyldte fem hundrede denarer, den anden halvtreds. Da de ikke havde noget at betale med, eftergav han dem begge deres gæld. Hvem af dem vil så elske ham mest?« Simon svarede: »Den, han eftergav mest, vil jeg tro.« Jesus sagde: »Det har du ret i.« Og vendt mod kvinden sagde han til Simon: »Ser du denne kvinde? Jeg kom ind i dit hus; du gav mig ikke vand til mine fødder; men hun har vædet mine fødder med sine tårer og tørret dem med sit hår. Du gav mig ikke noget kys; men hun er blevet ved med at kysse mine fødder, siden jeg kom herind. Du salvede ikke mit hoved med salve, men hun har salvet mine fødder med olie. Derfor siger jeg dig: Hendes mange synder er tilgivet, siden hun har elsket meget. Den, der kun får lidt tilgivet, elsker kun lidt.« Og han sagde til hende: »Dine synder er tilgivet.« De andre ved bordet begyndte at tænke ved sig selv: »Hvem er han, som endog tilgiver synder?« Men han sagde til kvinden: »Din tro har frelst dig. Gå bort med fred!«

Prædiken:

Den lune sensommervind blæser os af sted, og vi lander i en aftenlun gårdhave under sydlige himmelstrejf i en fjern fortid. De omkringstående faklers skær sætter en hyggelig ramme for det veldækkede bord, og blomsterne, som gror op ad gårdhavens søjler, omfavner ganske blidt gæsterne med deres søde parfumerede duft. Her er der højt til loftet, for kigger vi op, ser vi et firkantet udsnit af universet – et sort fløjlstæppe med små klare lys, en stjernebesat himmel. For bordenden sidder værten, Simon majestætisk og troner. Han betragter sine gæster omkring bordet, da hans blik standser ved manden, der havde holdt en stor prædiken ude på sletten. De sagde, at han var en stor profet fra Nazareth. "Det er jeg nu ikke så sikker på", tænker Simon, "han talte godt nok meget vidende om loven, men mon ikke mit selskab skulle kunne få skovlen under ham. Vi skal nok få se, hvad han dur til". Med ét kigger gæsten direkte på Simon – faktisk med de mildeste øjne. Simon smiler anstrengt og slår derefter hurtigt blikket ned. "Hvad var den af?" tænker han, "det var, som om han kunne kigge – ja, lige ind i mig". Hurtigt rejser Simon sig. Han slår på glasset, siger uden videre velkommen og skål. "Vær så god at spise".

Snakken går, og det er særligt diskussionen af loven, der optager selskabet. Det lader ikke til, at de lægger mærke til hende. Hun har stået i portåbningens skygge et stykke tid nu og kigget på mændene omkring bordet. Der er han, ham hun gerne vil møde. Hun har hørt hans fodtrin, allerede ude på sletten, inde i byen, og lyden har ført hende hen til Simons hus. Troen kommer af det, der høres, men noget i hende vil mere end blot høre – det vil møde det levende ord. Men kan hun nu få sig selv til at gå derhen? Kan hun bide al skam i sig? Hun er så tæt på, men hun ved godt, hvad de andre vil tænke. Hun ved, at hun vel ikke er det værd, for hun ved selv, hvad hun har gjort. Kvinden står der med sin alabast-krukke under armen. "Nej, det går ikke, jeg går igen, jeg er ikke værdig", tænker hun, "og dog – jeg må møde ham, jeg må". Hun kan ikke forklare hvordan, men hendes skridt har pludselig stillet hende ved siden af ham – ved siden af mesteren. Hun knæler ned og lader tårerne løbe stille ned ad hendes kinder for at fugte hans fødder. Med håret tørrer hun dem igen, hun kysser fødderne og salver dem med den velduftende olie fra krukken.

"Fy for den, hvad laver den skøge her? – hvor vover hun!?" tænker Simon, der er irriteret over, at opmærksomheden har flyttet sig fra diskussionen. Faklernes skær har afsløret, hvad der er på færde. Han får kvalme. "Og han er da ingen profet, det er jo tydeligt, for så ville han da vide, hvad det er for en vulgær kvinde, der gør sig til over

for ham. Han ville om nogen vide, at det er én, der lever i synd. At hun er en djævelsk fristerinde. Hvorfor kan han ikke se det?”

Men for os, der flyver i sensommervind, er det som om, selskabet viskes ud, helt og aldeles – scenen smuldrer, kulissen opløses, faklerne slukkes. Tilbage er kun manden og kvinden, relationen mellem du’et og jeg’et, kun styret af den gensidige betingelsesløshed. Tilbage er kun mødets sansninger og den ordløse bekendelse, trosbekendelsen gennem handling og følelse alene. Manden kigger på kvinden, ligesom Gud så kvinden første gang i Edens Have. Han ser kvindens ydmyge generøsitet og ved, hvad den betyder. Hun salver ham og bekender ved sin handling, at han er Kristus, og han gør hende ikke til skamme. I poesiens magi forvandles de to til en strålende sol, som følges af en grøn stilk med fine blade og blomsterknop. De varme stråler kærtegner omsorgsfuldt blomsten, hvis kronblade lidt efter lidt åbner sig. Solstrålernes fortsatte favntag får til sidst den smukkeste blomst til at folde sig ud, og morgenduggen på bladene glimter som krystaller.

Faklernes orange flammer bringer os tilbage til gårdhavens aftenselskab, og Simon oplever endnu en gang, hvordan de her på samme tid milde, men også gennemskuende øjne kigger på ham: ”Simon, lad mig fortælle dig en historie: Der var to, der havde lånt penge hos en pengeudlåner. Den ene skyldte 50 denarer, den anden ti gange så meget. Da det viste sig, at ingen af de to kunne betale tilbage, fik begge skyldnere deres gæld eftergivet. Hvem af de to, vil da være mest taknemmelig? Hvem af de to vil elske udlåneren mest?” ”Var dette her mon et trickspørgsmål?” tænker Simon ”Hvad er meningen dog med denne historie?” Simon svarer: ”Jamen, det siger vel sig selv: Det må den, som skyldte mest jo gøre”. Simon kan af en eller anden grund næsten ikke få sig til at kigge på manden. Han gør det dog alligevel, og igen mødes han af de her indtrængende øjne: ”Det har du fuldstændig ret i, Simon”, og så vendte han sig mod kvinden for hans fødder, mens han fortsætter: ”Ser du kvinden her?” Simon vender blikket bort. ”Nej, hør her Simon! Se på hende, se godt på hende”. Modvilligt kigger Simon på kvinden. ”Her kommer jeg som gæst ind i dit hus, men du, som endda kender den gamle gæstesik, giver mig ikke vand til mine fødder. Men hun væder mine fødder med sine tårer og tørrer dem med sit hår. Du giver mig intet kys, men se kvinden, jamen, så se dog på hende – hun kysser stadig mine fødder. Og i modsætning til dig har hun salvet mine fødder med olie. Så det siger jeg dig, Simon: Hendes mange synder er tilgivet, hendes store gæld er eftergivet, fordi hun har elsket meget. Som jeg sagde: Den, der tilgives lidt, elsker også kun lidt”. Derpå aer manden

kvinden på kinden, tørrer tårerne væk og siger til hende: "Dine synder er tilgivet – din tro har frelst dig. Gå bort med fred!" Mere siger manden ikke den aften.

Kvinden tager sin krukke og går igen. Man kan se det på hendes gang, at hun er blevet som genfødt på ny – den smukkeste udgave af sig selv. Det er faktisk som om, hun blomstrer. Atter er der tårer i kvindens øjne, glædestårer, der glimter som krystaller.

Tilbage sidder Simon i dybe tanker – i faklernes skær med højt til loftet. Gæsterne er gået, og han sidder der for sig selv. En efter en slukkes faklerne, og han er nu alene i mørket. Simon kigger op, og med ét synes også stjernerne at slukke en efter en.

Så er historien slut, tænker vi, mens vi andægtigt blæser videre – kommer vi tilbage igen, eller hvor er vi på vej hen? Vi blæser ind og ud mellem buske og træer i den smukkeste have nogensinde og ender med at lege med de allerførste menneskers lange hårløkker. Endnu en gang er det blevet aften, og der står Adam og Eva med vinden i håret. De står og lytter efter Guds fodtrin. Hver dag glæder de sig til at møde Gud, så de kan fortælle ham om alle deres oplevelser. Jo, prøv at være helt stille – nu kan de høre, at han er på vej. Der kommer han. Vinden blæftrer i hans lyse, lyse klæder.

I Mamrelund sidder Abraham i teltåbningen og mærker den stille brise. Pludselig kalder han: "Hører du Sara? Der kommer nogen! Jeg kan høre deres fodtrin. Sørger du for vand, så jeg kan vaske de rejsendes fødder?" Det er tre mænd, Gud selv og to engle, der bringer godt nyt til den gamle nomade og hans kone.

Efter de har været gæster hos Abraham, går de tre videre for også at besøge Abrahams halvbror Lot i Sodoma. Lot har ligeledes hørt dem komme, kendt dem på deres fodtrin og tager imod dem ved byporten. Også han vasker deres støvede fødder, for det gør man, når der kommer gæster.

Vi blæser videre ind af vinduet til Paulus. Vi skaber bevægelse i det brev, han er ved at skrive til menigheden i Rom. Paulus må glatte papiret ud, så han bedre kan læse det sidste, han har skrevet: "Ordet er dig nær, i din mund og i dit hjerte, og det ord er troens ord, som vi prædiker. For hvis du med din mund bekender, at Jesus er Herre, og i dit hjerte tror, at Gud har oprejst ham fra de døde, skal du frelses". Vi ser, hvordan Paulus med fingeren skimmer videre i teksten. Fingeren stopper, og han læser højt for

sig selv: "Hvor herligt lyder fodtrinene af dem, der bringer godt budskab! Troen kommer altså af det, der høres, og det, der høres, kommer i kraft af Kristi ord".

Med Paulus' korte sammenfatning af kristendommen i frisk erindring drager vi med sensommervinden tilbage til kirkebænken. Vi husker på, hvad vi hørte, og bevarer det i hjertet. Ja, hvor er det i sandhed herligt at høre fodtrinene af dem, der bringer godt budskab! – det sande evangelium.

Amen.